

[Arnth Jensen.]

for dagen dengang, er mindre i dag, og om, hvorfor den i så tilfælde er mindre. Jeg ved ikke, om man nu er mere sikker på værdien af, at en dansk styrke er tilstede syd for grænsen, eller om der er andre forhold, der gør sig gældende i dag, når den nuværende regering fremsætter dette forslag. Men som sagt, vi nærer ingen ængstelse; vi tror, at det er rigtigt, og jeg tror i og for sig også, at man kan sige, at Danmark ikke har tab, men snarere fordel af en sådan ordning.

Ole Bjørn Kraft: Ved fremsættelsen af dette lovforslag bekræfter regeringen det tilsagn, som den højtærede udenrigsminister gav mit parti under de forhandlinger om de udenrigspolitiske spørgsmål, vi havde fornylig. Efter forslaget skal de ca. 1 500 mand, som vi i øjeblikket har placeret i Slesvig-Holsten, altså nu forblive der, og mit parti kan ganske naturligt give tilslutning til forslaget. Disse styrker er i fredstid vort eneste bidrag til de fælles styrker under general Gruenther, og de må opretholdes under de nuværende omstændigheder som et udtryk for vor tilslutning til fællesforsvaret. Men de er jo ikke meget mere end et symbol; deres faktiske militære værdi kan der ikke tillægges stor betydning; men symboler har naturligvis også deres værdi, og dertil kommer det rent praktiske, at de 1 500 mand i Itzehoe har en større mulighed for uddannelse og træning, end vi kan give dem herhjemme, og også og måske ikke mindst for befalingsmændene har kommandoet her en større nytte gennem den forbindelse, som de derigennem får med vore forbundsfæller og de fælles metoder for uddannelse og træning.

Det er imidlertid det konservative folkepartis opfattelse, at kontingentet burde være større. Den tidligere regering havde ønsket fremsat forslag om, at man skulle sende et betydelig større kontingent til beskyttelse eller til beredskab ved Kielerkanalen end det, der nu er tale om. Spørgsmålet om nordre flankes forsvar er stadig på dagsordenen, og jeg kan ikke se bort fra, at en dansk villighed til på dette strategisk vigtige punkt at anbringe en brigade af vore beredskabsstyrker ville have aktualiseret vore forbundsfællers forpligtelse til at yde deres bidrag.

Jeg skal ikke gentage hele diskussionen, som vi har haft herom; der er blot eet argument, som jeg gerne vil tilbagevise: at danske soldater ikke skal anbringes udenfor Danmarks grænser. Vi har ved de overenskomster, som vi har sluttet om disse ting, sikret os, at danske soldater ikke skal anvendes til andet end til Danmarks forsvar; men beskyttelse af invasionsvejene til Jylland er i høj grad et led i Danmarks forsvar, så sandt som Danmark jo sammen med Norge danner den fælles nordre region, hvis område også omfatter Slesvig-Holsten. Alle burde i virkeligheden være interesserede i at styrke forsvaret ved disse indfaldsveje så meget som muligt; ikke mindst jyske folketingsmænd burde forene deres kræfter derom, således at man kunne få en mere tilfredsstillende dækning tilvejebragt end den, der eksisterer i øjeblikket. Efter min opfattelse kan hverken en henvisning til en mere end usikker afspænding eller til kommende tyske divisioner være en tilstrækkelig begrundelse for kun at holde en så svag styrke, som der her er tale om, ved dette strategisk vigtige punkt.

Jeg vil iøvrigt gerne om henvisningen til de eventuelt kommende tyske divisioner sige, at jeg ikke på forhånd er overbevist om rigtigheden af, at deres oprettelse automatisk vil løse spørgsmålet om anbringelse af vore beredskabsstyrker. Det vil afhænge af mange ting, som vi i dag ikke har noget overblik over, og som vi derfor ikke kan tage endelig stilling til. Iøvrigt er der indtil videre ikke tale om oprettelse af disse tyske divisioner. Vi kan kun bevare håbet om, at Europahæren indenfor en overskuelig fremtid vil blive til virkelighed, men vi ved ikke noget sikkert derom, og så længe dette usikkerhedsmoment består, må vi altså se bort fra den styrkelse, som tyske divisioner kan tilføre forsvaret.

Jeg ved, at man i diskussionen vil henvise til, at selvom vi havde en dansk brigade anbragt dernede, var spørgsmålet om Danmarks forsvar ikke løst, og det er jo så rigtigt, som det er sagt, at alle disse ting hænger sammen, og at en standsningskamp ved Kielerkanalen naturligvis ikke kan løsrives f. eks. fra spørgsmålet om flyverdækning. Nu er forholdet jo ikke det, at de styrker, der befinder sig i dette område, er helt uden flyverdækning; der er